

Nr 777

av herr Mellqvist

om den officiella beteckningen på vissa skolor för döva och hörselskadade, m. m.

De ca 8 000 personer i vårt land som är beroende av teckenspråk i sin kommunikation kallar sig döva. I namnet på deras riksförbund och i namnen på samtliga 124 föreningar och klubbar ingår ordet döv. I Sveriges dövas riksförbunds handlingsprogram ingår som punkt 1 att alla som är beroende av teckenspråk skall kallas döva.

Inom svenska kyrkan finns sex "kyrkoherdar för döva" och på arbetsmarknadsområdet finns fem "konsulenter för döva".

Döva småbarn och hörselskadade småbarn får språkträning m. m. i s. k. förskolor för hörselskadade.

De döva får sedan sin undervisning vid de statliga specialskolorna, Manillaskolan i Stockholm, Asbackaskolan i Gnesta, Hällsboskolan i Sigtuna, Kristinaskolan i Härnösand, Birgittaskolan i Örebro, Vänerskolan i Vänersborg och Östervångsskolan i Lund.

Eleverna vid dessa skolor är antingen helt utan hörselrester eller också har de så små hörselrester att de inte kan uppfatta tal enbart med hjälp av örat. Samtliga är alltså beroende av teckenspråk och undervisning med den totala kommunikationsmetoden. Officiellt kallas dessa skolor "specialskolor för hörselskadade". Det är en förvirrande beteckning.

De hörselskadade, alltså de som kan uppfatta tal med hjälp av sina hörselrester och med hjälp av tekniska hjälpmedel, undervisas inte i de s. k. specialskolorna för hörselskadade. De hörselskadade går antingen på Alviksskolan i Stockholm eller i s. k. hörselklasser i vanliga grundskolor eller i vanliga klasser.

De döva och de hörselskadade är olika handikappgrupper. De har olika problem, olika kommunikationsformer och olika organisationer.

Elever vid de s. k. specialskolorna för hörselskadade är och kallar sig döva. De kallar sina skolor dövskolor.

För de döva är det viktigt att samhället erkänner de särskilda problem de har, att man godkänner de kommunikationsformer de funnit ge det största utbytet och att man respekterar vad de vill kallas.

Det är viktigt att de dövas lärare får en för just denna grupp anpassad utbildning (vilket ter sig självklart, eftersom samhället erkänt skillnaden i problematik mellan döva och hörselskadade så till vida att man placerat dem i olika skolformer) samt att de kallas döv lärare. Detta kan beaktas i den på SÖ pågående översynen av speciallärarutbildningen.

Med hänvisning till vad som anförts hemställs¹

¹ (Se även motion 1975:814)

1. att de s. k. förskolorna för hörselskadade i fortsättningen officiellt skall benämnas förskolor för döva och hörselskadade,
2. att i allt officiellt språkbruk personer som är beroende av teckenspråk skall benämnas döva.

Stockholm den 24 januari 1975

SVEN MELLQVIST (s)